

STELLING ADVOCATUUR

mr. M.J.F. Stelling
Stationsstraat 21-C
2405 BL Alphen aan den Rijn

tel: 0172-473687 / 06-38074678
fax: 0172-475135
e-mail: meindert.stelling@planet.nl

A A N G E T E K E N D

Aan : de Griffier van de Raad van Discipline
mevrouw mr. M. Boender-Radder
Postbus 85491
2508 CD Den Haag

Datum : 9 juli 2015

Referte : uw brief van 29 juni 2015, R. 4815/15.125

Onderwerp: dekenbezwaar Martens

Kenmerk : MS/15.006/01

Bijlagen : acht

Geachte mevrouw Boender,

Naar aanleiding van uw brief van 29 juni 2015 verzoek ik u deze brief onder de aandacht te brengen van de voorzitter of plaatsvervangende voorzitter aan wie het door de heer Martens ingediende dekenbezwaar zal worden voorgelegd, zodat het hiernavolgende kan worden meegenomen in de beraadslaging of die klacht in behandeling behoort te worden genomen.

1. Inleiding

1.1. Het is gezien het dekenbezwaar dat Martens, opnieuw naar aanleiding van mijn weigering om mij tegenover hem te verantwoorden omtrent mijn meningsuiting, heeft ingediend tegen mij, volkomen duidelijk dat wij een totaal verschillende visie hebben op het grondrecht van meningsuiting en op de ruimte die advocaten hebben om kritiek te uiten op gedragingen van leden van de rechterlijke macht en hun uitspraken. Daarom ga ik hieronder, ter verduidelijking van dat verschil in opvatting, eerst in op de paradigmata waarvan wordt uitgegaan.

1.2. Vervolgens ga ik in op de manier waarop Martens omgaat met zijn wettelijke verplichtingen ingevolge het bestuursrecht en met name de Algemene wet bestuursrecht (hierna: **Awb**). Als logisch gevolg van de evaluatie van Martens handelwijze ten aanzien van die verplichtingen, wordt daarna ingegaan op zijn politieke opstelling, die er toe leidt dat hij misbruik maakt van zijn wettelijke bevoegdheden. De indiening van zijn dekenbezwaar dient te worden gekwalificeerd als *détournement de pouvoir*.

1.3. Verder wordt ingegaan op de vrijheid van meningsuiting, want het kernpunt blijft dat Martens inbreuk maakt op de grondwettelijk gewaarborgde vrijheid van meningsuiting. Als "lager orgaan", zoals de grondwetgever dit uitdrukte, geeft hij invulling aan de open norm van art. 46

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 2

Advocatenwet, dat advocaten zich dienen te onthouden van "*enig handelen of nalaten dat een behoorlijk advocaat niet betaamt*". Daarmee handelt hij op een manier waarvan de grondwetgever in ondubbelzinnige bewoording heeft aangegeven dat deze in strijd is met de beperkingsclausule "*behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet*".

1.4. Daarna wordt uiteengezet dat, zelfs indien zou worden uitgegaan van de fictie dat Martens bevoegd zou zijn om zich als deken te bemoeien met de meningsuitingen van advocaten, zijn toetsing van meningsuitingen niet voldoet aan de eisen die ter zake gelden. Gelet op de vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: **EHRM**) dienen meningsuitingen te worden beoordeeld op basis van de feiten waarop zij betrekking hebben. Een inbreuk op de vrijheid van meningsuiting is in voorkomend geval uitsluitend dan te rechtvaardigen indien zij geen of onvoldoende steun vinden in de feiten. En omdat Martens meent dat inbreuk zou moeten worden gemaakt op mijn meningsuitingen, behoort hij aan te tonen dat deze onvoldoende steunen op de feiten. Dat heeft hij in het dekenbezwaar volkomen achterwege gelaten.

1.5. Een ander grondrecht dat in geding is, is het huisrecht. Betoogd zal worden dat Martens ter zake bepaald niet integer handelt. Tevens wordt nader ingegaan op de stelselmatige oneerlijkheid van Martens, die het waardeoordeel rechtvaardigt dat hij door en door corrupt is. Vervolgens wordt ingegaan op de door Martens gestelde schending van de gedragsregels 1, 31 en 37. Ten slotte volgen de conclusies en de slotconclusie, dat het door Martens ingediende dekenbezwaar hoe dan ook niet voor behandeling in aanmerking behoort te worden gebracht.

2. De verschillende paradigmata

2.1. Martens en ik gaan van volslagen andere paradigmata uit. Ik teken hierbij overigens aan dat het door mij gehanteerde paradigma mede is gevormd doordat ik in mijn ambtelijke carrière van meer dan dertig jaar, gepokt en gemazeld ben in het bestuursrecht en het staatsrecht. Binnen dat kader heb ik aan tal van wetgevingsprojecten meegewerkt, waarbij besluiten werden genomen op grond van een rationele argumentatie en met inachtneming van de bestaande wet- en regelgeving. Dit laatste teneinde een coherent systeem te bewerkstelligen, waarin de ene regel niet wordt tegengesproken door de andere. Tot de wetgeving waaraan ik mijn bijdrage als wetgevingsjurist heb geleverd, behoort ook de regelgeving betreffende de beperking van de grondrechten van ambtenaren. Maar ook was ik verantwoordelijk voor het wetgevingsproces inzake de privatisering van het Algemeen burgerlijk pensioenfonds, waarin de overgang van het publiekrecht naar het privaatrecht in alle opzichten werd geregeld.

2.2. Het door mij gehanteerde paradigma is gebaseerd op de wet en de bedoelingen van de wetgever. De wet dient te worden toegepast op een manier die in overeenstemming is met de bedoelingen van de wetgever, en in beginsel uitgaande van de gedachte dat deze een coherent wettelijk systeem heeft beoogd. Rechters en met rechtspraak belaste colleges dienen de aan hen voorgelegde zaken te beoordelen op basis van de wet. Hun oordelen dienen, zoals Paul Scholten dit in zijn *Algemeen Deel* stelde en onder meer door Margreet Ahsmann in *De weg naar het civiele vonnis* heden ten dage wordt nagezegd, door middel van een logisch geldige argumentatie met de wet te worden verbonden. Zij moeten in hun oordeel blijven binnen het kader dat door de wet is

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 3

gesteld. Ik teken hierbij overigens aan dat deze benaderingswijze aansluit bij de gedachten die Geert Corstens telkens heeft uitgedragen, laatstelijk in zijn *De rechtsstaat moet je leren* (Amsterdam: Prometheus - Bert Bakker, 2015). Daarin spreekt hij van het "democratiebeginsel" en stelt hij onder meer (blz. 55-56):

"Uit het democratiebeginsel vloeit ook voort dat de rechter bij de uitleg van de wet in de eerste plaats aandacht besteedt aan de achterliggende visie van de makers van de wet. Daarom leunt de Hoge Raad (net als andere rechtscolleges met een belangrijke rechtsvormende taak) bij uitleg van de wet vaak sterk op de toelichting van de wetgever en op hetgeen bij de behandeling in de Eerste en Tweede Kamer is besproken. Die nadruk is overigens sterker naarmate de wet recenter is. Historische wetsuitleg - waarbij het gaat om wat de wetgever bij het maken van de wet voor ogen stond - scoort dus hoog."

Uitvloeisel van deze opvatting is dat kritiek op rechterlijke uitspraken mogelijk is, op basis van de wet, de kennelijke bedoeling van de wetgever, of de logica van de motivering. Daarnaast blijven uiteraard de vaststelling van de feiten en de waardering daarvan een mogelijke bron van kritiek.

2.3. Het door Martens gehanteerde paradigma is klaarblijkelijk, gezien zijn handelwijze als deken tegenover mij tot op heden, dat de wet dient te worden toegepast op de manier die door de rechter is vastgesteld. Niet is vereist dat de rechter bij het bepalen van zijn oordeel, acht slaat op de opvatting van de wetgever. Een rationele argumentatie van de rechter, waarmee hij zijn oordeel verbindt met de wet, is evenmin vereist. Laat staan dat rechters in alle opzichten gebonden zijn aan de wet. Kritiek op rechterlijke oordelen is dientengevolge dan ook praktisch uitgesloten. Kritiek van advocaten op rechterlijke of tuchtrechtelijke oordelen is daarom in beginsel ongepast en in strijd met de gedragsregels 1 en 31.

2.4. Ter onderbouwing van mijn visie op het kennelijk door Martens gehanteerde paradigma wijs ik in de eerste plaats op het feit dat Martens van meet af aan, dat wil zeggen vanaf maart 2013, heeft geweigerd om op mijn beroep op art. 7 Grondwet en de visie van de wetgever in te gaan. Hij toonde geen enkel respect voor de Grondwet en de opvatting van de wetgever, trok zich daar helemaal niets van aan, want hij richtte zich helemaal op de vaste jurisprudentie van de tuchtrechtelijke instanties en voelde zich daardoor in zijn opstelling gesteund. Niet de Grondwet en de opvatting van de wetgever waren voor Martens dus bepalend, maar die van de tuchtrechter.

2.5. In de tweede plaats heb ik Martens er tevens van meet af aan op gewezen dat het hof van discipline had geweigerd, expliciet en bij herhaling, om in te gaan op de vraag hoe de opvatting dat de open norm van art. 46 Advocatenwet dat advocaten zich dienen te onthouden van *"ieder handelen of nalaten dat een behoorlijk advocaat niet betaamt"*, een beperking van de meningsuiting zou inhouden, op logisch geldige wijze kon worden verbonden met art. 7 Grondwet en de uitleg die de grondwetgever heeft gegeven van de beperkingsclausule *"behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet"*. Maar ook daar had Martens maling aan, want het hof van discipline had een oordeel gegeven, hetgeen per definitie een juist oordeel was. En dit laatste wordt bevestigd door de thans voorliggende klacht van Martens. Want hoewel hij er op is gewezen dat het hof van discipline in zijn beslissing van 19 januari 2015 aspecten die van doorslaggevend belang zijn voor een eerlijke en onpartijdige beoordeling van de zaak, opzettelijk niet in de beschouwingen heeft betrokken en in die beslissing volledig aan het zicht heeft onttrokken, alsook dat het hof mijn onderbouwde standpunten op malicieuze wijze heeft gedenatureerd, acht hij kritiek op die beslissing zonder meer verwerpelijk.

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 4

2.6. In de derde plaats acht Martens rechters niet onvoorwaardelijk gebonden aan de wet. In zijn visie staan zij boven de wet. Dit ongeacht art. 11 Wet algemene bepalingen. Want toen de behandelende kamer van de raad van discipline ter zitting van 17 maart 2014, volledig in strijd met het rechtsbeginsel dat een rechter nooit rechter in eigen zaak kan zijn en met de expliciete bepalingen van de art. 513, vijfde lid, en 515, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, mijn mondeling ingediend wrakingsverzoek betreffende die gehele kamer zelf meende te kunnen beoordelen, vond Martens dat helemaal geen probleem. Zelfs niet nadat ik de behandelende kamer nadrukkelijk op de rechtsplicht had gewezen om tot schorsing van de zitting over te gaan. Waar Martens wel een probleem mee had, was dat ik mij tegen die rechtsverkrachting door de behandelende kamer verzette. Hij liet daarover een aantekening opnemen in het proces-verbaal zitting. Van de betekenis van het aforisme "*not only must justice be done, it must also be seen to be done*", waar ook het EHRM met enige regelmaat naar teruggrijpt, heeft Martens klaarblijkelijk geen benul.

3. De verplichtingen ingevolge het bestuursrecht

3.1. Martens meent klaarblijkelijk niet alleen dat rechters zich niet onvoorwaardelijk aan de wet behoeven te houden, maar dat hetzelfde voor hem geldt in zijn hoedanigheid van bestuursorgaan. Niet alleen heeft hij maling aan de grondwettelijk gewaarborgde vrijheid van meningsuiting en het huisrecht, waar ik hieronder nader op zal ingaan, maar ook aan zijn verplichtingen ingevolge de Awb. Ingevolge art. 3:1, tweede lid, van die wet is de afdeling 3.2 van overeenkomstige toepassing op andere handelingen van bestuursorganen dan besluiten. Dit houdt in dat Martens, als deken van de Haagse orde van advocaten, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden ingevolge de Advocatenwet, zich dient te houden aan de art. 3:2 tot en met 3:4 Awb. Zijn handelingen, zoals het indienen van een dekenbezwaar, dient hij op zorgvuldige wijze voor te bereiden. Daartoe moet hij de nodige kennis vergaren omtrent de relevante feiten en de af te wegen belangen. En hij mag zijn bevoegdheden niet gebruiken voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheden zijn verleend. Daarnaast geldt uiteraard het in het bestuursrecht geldende legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat een bestuursorgaan uitsluitend die bevoegdheden heeft die de wetgever aan hem heeft geattribueerd, alsook dat een bestuursorgaan bij de uitoefening van zijn bevoegdheden rekening dient te houden met de overige relevante wet- en regelgeving.

3.2. In de voorliggende zaak geeft Martens geenszins blijk van een zorgvuldige voorbereiding van zijn dekenbezwaar. Hij heeft geen enkele aandacht besteed aan de vraag welke bevoegdheden hem wettelijk zijn toegekend. Sterker nog, hij gaat willens en wetens voorbij aan hetgeen hem ter zake door mij onder de aandacht is gebracht. Zijn onzorgvuldigheid is van dien aard dat hij daarop zelfs met geen woord ingaat. Het enige dat hij doet, is verifiëren of zijn opvatting in overeenstemming is met de hem bekende uitspraken van tuchtrechtelijke colleges en civiele rechters. De wetenschapsfilosofie en rechtspsychologie zijn op dit punt evenwel volstrekt helder. Verificatie zegt niets over de juistheid of waarheid van een bepaalde opvatting. Waar het op aan komt is of een bepaalde opvatting al dan niet wordt gefalsificeerd door gegevens die daartegenin worden aangevoerd.

3.3. Martens intellectuele instelling is echter klaarblijkelijk van dien aard, dat hij zelfs wei-

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 5

gert om de vraag onder ogen te zien, of de enkele verificatie van zijn opvatting leidt tot een logischerwijs houdbaar standpunt. Zijn handelwijze lijkt dan ook meer op die van de middeleeuwse Inquisitie, die meende te beschikken over een goddelijke waarheid en daarom alles wat daarvan afweek zonder meer afwees, dan op die van een hedendaagse academisch geschoolde, die de rationaliteit van de Verlichting weet te waarderen en op basis van een rationele waardering van argumenten en een logisch geldige redenering tot zijn standpunt komt. Met ander woorden, Martens negeert als een middeleeuwse inquisiteur alle gegevens die zijn standpunt logischerwijs falsificeren. Daarmee schendt hij willens en wetens art. 3:2 Awb.

3.4. Hoezeer Martens zijn opvatting afschermt van gegevens die daarmee niet te verenigen zijn, in psychologische termen uitingen van cognitieve dissonantie vertoont en deze tracht te verminderen door de volmaakt irrationele ontkenning van de hem onwelgevallige gegevens, blijkt uit het feit dat hij de voorwaarden die ik in mijn brief van 11 februari 2015 (productie 4 bij het dekenbezwaar) heb gesteld voor de ontvangst van een lid van de raad van de Haagse orde te mijnen huize, op (de ongenummerde) blz. 5 van zijn dekenbezwaar heeft betiteld als *"voorwaarden (...) die iedere realiteitszin missen"*. Dat niet door mij maar door hemzelf het contact met de werkelijkheid is verloren, blijkt uit het volgende.

3.5. De eerste voorwaarde die ik stelde, was dat zou worden erkend dat de wrakingskamer van de rechtbank Oost-Brabant in haar beschikking van 31 januari 2013 *"opzettelijk niet is ingegaan op het verwijt dat de gewraakte rechter werd gemaakt, dat zij niet overeenkomstig de wet heeft recht gedaan"*. In de beslissing van het hof van discipline van 19 januari jongstleden wordt hierover in punt 5.21 opgemerkt:

"Op de wrakingsgrond dat de gewraakte rechter opzettelijk heeft geweigerd te voldoen aan haar rechtsplicht om overeenkomstig de wet recht te spreken is in de beschikking inderdaad niet met zoveel woorden ingegaan."

Martens gaat in zijn afschuw van mijn opvattingen dus zelfs nog verder dan de ongebreidelde vooringenomenheid van het hof van discipline. Dit geeft aan hoezeer zijn dekenbezwaar is gebaseerd op zijn uiterst persoonlijke en niet met de werkelijkheid overeenstemmende opvattingen.

3.6. Maar ook op andere punten is Martens afschuw van mijn opvattingen niet te verenigen met het recht en de waarheid. Een andere voorwaarde die ik heb gesteld voor de ontvangst van een lid van de raad van de Haagse orde te mijnen huize was, dat zou worden erkend dat *"het standpunt van de Hoge Raad dat de nucleaire vernietiging van een stad rechtmatig zou kunnen zijn, overduidelijk onverenigbaar is met art. 1, eerste lid, art. 48 en art. 51, tweede lid, Aanvullend Protocol I bij de Verdragen van Genève"*. Ieder weldenkend mens met een goed functionerend geweten onderkent terstond dat de opvatting van de Hoge Raad dat de nucleaire vernietiging van een stad rechtmatig kan zijn, niet in overeenstemming kan zijn met het absolute verbod om de burgerbevolking tot doelwit van de militaire aanval te maken. Het is volkomen duidelijk dat geen mens ter wereld een nucleaire massamoord op de burgerbevolking, met inachtneming van de beginselen van de logica in overeenstemming kan brengen met dat absoluut geldende verbod, met een verbod waaraan men zich onder alle omstandigheden dient te houden zoals art. 1, eerste lid van het protocol dit zegt.

3.7. Maar Martens is klaarblijkelijk niet zo weldenkend, wil althans het objectieve gegeven van de evidente strijdigheid van de opvatting van de Hoge Raad met de meest fundamentele regel

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 6

van het internationaal humanitair recht (hierna: **oorlogsrecht**) eenvoudig niet erkennen. Niet alleen handelt hij zodoende in strijd met zijn verplichtingen ingevolge de Awb, maar geeft hij tevens blijk geenszins te beschikken over een goed functionerend geweten. Een nucleaire massamoord wenst hij niet onvoorwaardelijk af te wijzen, omdat de Hoge Raad die barbaarse immoraliteit en grootschalige misdaad niet onverkort heeft afgewezen. En Martens neemt het mij kwalijk dat ik kritiek uit op de leden van de Hoge Raad die in het Kernwapen-arrest van 21 december 2001 de onderhavige opvatting tot uitdrukking hebben gebracht.

3.8. Ook wenst Martens zich bij de uitoefening van zijn bevoegdheden als bestuursorgaan, niets gelegen te laten liggen aan de overige relevante wet- en regelgeving die mede de reikwijdte van de aan hem geattribueerde bevoegdheid bepalen. In mijn antwoordbrief van 26 mei 2015 aan de stafjuriste van de Haagse orde van advocaten, mevrouw Hendrickx (productie 7 bij het dekenbezwaar), had ik er al op gewezen dat niemand anders dan het openbaar ministerie en in voorkomend geval de strafrechter, bevoegd is om te oordelen over een door mij ingediende aangifte van een strafbaar feit. Een deken van een plaatselijke orde van advocaten heeft geen strafvorderlijke bevoegdheden inzake commune delicten.

3.9. Maar Martens meent zich niets te hoeven aantrekken van een door de wetgever bepaalde bevoegdheidsverdeling. Hij wilde beoordelen, zo stelt hij op (de ongenummerde) blz. 3 van het dekenbezwaar, of er sprake was van "*belediging van een rechterlijke instantie*". Op (de ongenummerde) blz. 6 van het dekenbezwaar herhaalt Martens dat in enigszins andere bewoording. Uit de stukken die hij van mij verlangde, wilde hij opmaken "*of sprake is van belediging of niet*". Maar een plaatselijke deken is geen strafrechter die, na een behoorlijk proces, vaststelt of een strafbaar feit is gepleegd. Voor een plaatselijke deken geldt dat iedereen onschuldig is, zolang hij niet door de strafrechter is veroordeeld. Door van mij stukken op te eisen die uitsluitend het openbaar ministerie en in voorkomend geval de strafrechter regarderden, overschreed Martens dan ook als bestuursorgaan zijn bevoegdheden. En door vast te houden aan die eis nadat ik hem uitdrukkelijk op zijn onbevoegdheid had gewezen, overschreed Martens als bestuursorgaan zijn bevoegdheden opzettelijk.

4. De politieke opstelling van Martens en zijn *détournement de pouvoir*

4.1. Met zijn opstelling ten aanzien van het Kernwapen-arrest staat naar mijn mening de juridische, intellectuele en morele corruptie van Martens overduidelijk en ontwijfelbaar vast. Aan de Wet internationale misdrijven en de verdragen waarnaar die wet verwijst, heeft hij immers maling, hij wenst de overduidelijke en ontwijfelbare tegenstelling tussen de onderhavige opvatting van de Hoge Raad en dwingende rechtsnormen eenvoudig niet te erkennen, en hij bekreunt zich niet over de schrikbarende immoraliteit van voorbereidingen voor nucleaire genocide en nucleaire massamoord van genocidale omvang.

4.2. Gelet op het voorgaande dient dan ook vastgesteld te worden dat Martens zich op gewetenloze manier voegt naar de gevestigde misdadige orde, die voorbereidingen treft voor nucleaire genocide en nucleaire massamoord van genocidale omvang. Martens laat zich zodoende kennen als *furchtbarer Jurist*, die zich niet tegen die misdadige orde verzet en die, hoewel hij niet als voorvechter daarvan op de voorgrond treedt en als zodanig publiekelijk bekend staat, aan de

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 7

instandhouding daarvan wel een bijdrage levert als *gesichtslose Schatte, als Sekretär der Macht, der alles zu begründen vermag* (naar Michael Stolleis: "Furchtbare Juristen", in *Onrecht - Oorlog en rechtvaardigheid in de twintigste eeuw*, Nederlands Instituut voor Oorlogsdocumentatie, 2001, blz. 105-123).

4.3. Maar Martens gaat wel verder dan uitsluitend een passieve houding aannemen tegenover de onderhavige misdadige voorbereidingen, en tegenover de immorele en onwettige ondersteuning daarvan door de Hoge Raad. Zoals blijkt uit het voorliggende dekenbezwaar, heeft hij ervoor gekozen om ook een actieve bijdrage te leveren aan de instandhouding van het systeem dat de vernietiging van de mensheid mogelijk maakt. Martens zet zich actief in voor het tegengaan en onderdrukken van kritiek op rechters en rechtscolleges die weigeren volgens de Wet internationale misdrijven recht te spreken, en die zodoende bewerkstelligen dat de heerschappij van de macht niet wordt geconfronteerd met de heerschappij van het recht. De vorenbedoelde kritiek, hoezeer ook gefundeerd op het oorlogsrecht en de moraliteit zoals deze tot uitdrukking komt in de wetten van de humaniteit en de dwingende eisen van het publieke geweten (*the laws of humanity and the dictates of public conscience*, zoals de Martens-clausule dit zegt), wenst Martens onmogelijk te maken.

4.4. Martens juridische, intellectuele en morele corruptie, wordt hiermee dan ook volledig bevestigd. Als *Sekretär der Macht, als furchtbarer Jurist* weet Martens immers een bewering op tafel te leggen die inhoudt dat hecht in de feiten, het recht en de moraliteit verankerde kritiek, een schending zou zijn van de gedragsregels 1 en 31. Hij gaat daarbij zover dat hij zich, wat betreft zijn vermeende bevoegdheid om in te grijpen in de vrijheid van meningsuiting, zelfs beroept op een arrest van het gerechtshof 's-Gravenhage waartegen cassatie is ingesteld en dat derhalve geen kracht van gewijsde heeft. Hij beroept zich op het arrest van het gerechtshof van 6 januari 2015 (productie 16 bij het dekenbezwaar), terwijl hij weet dat dat arrest onverenigbaar is met de expliciete opvatting van de grondwetgever.

4.5. Martens weet, ik heb hem daar bij herhaling op gewezen, dat de grondwetgever in de memorie van toelichting van wetsvoorstel 13 872 (Kamerstukken II 1975/76, 13 872, nr. 3, blz. 23) heeft gesteld:

"In die gevallen, waarin de Grondwet aan de wetgever verbiedt een hem toegekende bevoegdheid aan een lager orgaan over te dragen, te delegeren, houdt dit verbod allereerst in dat de wetgever ten aanzien van het betreffende onderwerp geen regelgevende bevoegdheid mag overdragen. Ten einde het delegatieverbod tot zijn recht te laten komen zal daarin tevens het voorschrift moeten worden gelezen dat de wetgever niet door het gebruik van vage formuleringen ten aanzien van het betreffende onderwerp de hem opgedragen taak in feite aan een lager orgaan overlaat. Zo zal, wanneer de Grondwet het beperken van een grondrecht alleen bij formele wet toestaat, de wet zelf moeten aangeven hoever de grondrechtsbeperking gaat. Constructies, waarbij niet uit de wet zelf de omvang van de grondrechtsbeperking volgt doch deze door een lager orgaan moet worden ingevuld, zijn in strijd met bij voorbeeld de clausule 'behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet'."

4.6. Martens weet ook dat het gerechtshof 's-Gravenhage in het arrest van 6 januari 2015 daar lijnrecht tegenin ging, door in rechtsoverweging 7 op ostentatieve wijze te stellen dat het gerechtshof de opvatting dat een in formele wet neergelegde beperking van de meningsuiting

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 8

voldoende kenbaar en duidelijk moet zijn omschreven, niet onderschrijft. Martens weet ook dat het gerechtshof zich daarbij *nota bene* beriep op art. 6:162 Burgerlijk Wetboek en zodoende helemaal uit het oog verloor dat die bepaling betrekking heeft op de zogenaamde horizontale verhoudingen, terwijl het bij de bevoegdheid van een deken ten opzichte van de advocaten binnen zijn arrondissement gaat om de verticale verhouding tussen overheid en burger. Martens zou zich zodoende tevens hebben kunnen realiseren dat het gerechtshof het door Corstens bedoelde democratiebeginsel volledig heeft genegeerd, daar zelfs willens en wetens tegenin is gegaan, en zodoende qua wetsinterpretatie ook volledig is afgeweken van de door de Hoge Raad gehanteerde werkwijze.

4.7. Martens handelt dus stellig niet in overeenstemming met art. 3:2 Awb. Hij sluit zich willens en wetens af voor gegevens die niet in zijn kraam te pas komen. Hij wil onmiskenbaar de steunpilaren van de gevestigde misdadige orde hoe dan ook vrijwaren van kritiek. En hij schrikt er niet voor terug om met het oog daarop misbruik te maken van zijn bevoegdheden ingevolge de Advocatenwet. De indiening van het voorliggende dekenbezwaar moet dan ook worden aange-merkt als *détournement de pouvoir*, en als strijdig met art. 3:3 Awb.

5. De vrijheid van meningsuiting

5.1. Wat betreft de vrijheid van meningsuiting, gaf Martens van zijn ontstellende onkunde inzake de grondwettelijk gewaarborgde meningsuiting reeds blijk in zijn faxbrief van 25 april 2013 (opgenomen als onderdeel van productie 10 bij het dekenbezwaar), waarin hij stelde: "*Uw vrijheid van meningsuiting wordt mijns inziens door gedragsregel 31 niet beperkt, slechts de manier waarop u deze verwoordt is aan grenzen onderhevig.*" Martens meende niet alleen dat er wat betreft de bescherming van de vrijheid van meningsuiting een onderscheid zou kunnen worden gemaakt tussen de inhoud van een meningsuiting en de bewoording daarvan, maar tevens dat de vrijheid van meningsuiting zou kunnen worden beperkt op grond van gedragsregels die geen enkele wettelijke status hebben. Uit het thans voorliggende dekenbezwaar blijkt zijn onkunde, althans zijn onvermogen om zich de betekenis van art. 7 Grondwet eigen te maken, opnieuw. Terwijl die bepaling, door de daarin opgenomen beperkingsclausule "*behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet*", klip en klaar inhoudt dat uitsluitend de formele wetgever inhoudelijke beperkingen kan stellen aan de meningsuiting, blijft Martens zich in verbluffend ver-gaande stupiditeit beroepen op gedragsregel 31 en meent hij dat ik daaraan gebonden zou zijn.

5.2. Om aan iedere twijfel dat het uitsluitend de formele wetgever is die de bevoegdheid heeft om inhoudelijke beperkingen te stellen aan de meningsuiting, geef ik nog een ander citaat waar-uit de ondubbelzinnige opvatting van de grondwetgever blijkt. In het nader rapport inzake wets-voorstel 13 872 (Kamerstukken II 1975/76, 13 872, nr. 4, blz. 94) wordt gezegd:

"Het geven van een waarderend oordeel over de inhoud van provocerende handelingen of uitingen competeert aan de wetgever in formele zin. Wij verwijzen naar bepalingen uit de strafwet. Deze wet bevat vele van dergelijke op een waardeoordeel berustende verboden van handelingen en uitingen."

Dat het hof van discipline een aantal malen anders heeft beslist, getuigt slechts van een grote minachting voor de Grondwet, de grondwetgever, de gewone wetgever, alsook voor de eerlijkheid en redelijkheid, en getuigt derhalve geenszins van de juistheid van het oordeel van het hof van

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 9

discipline. Zoals ik heb aangetoond in mijn brief van 3 juni 2015 aan mevrouw Hendrickx (productie 9 bij het dekenbezwaar) en in het bij die brief gevoegde verslag van een opmerkelijke tuchtrechtelijke procedure, heeft het hof van discipline opzettelijk een innerlijke tegenstrijdigheid in de opvattingen van de grondwetgever gecreëerd, is het hof opzettelijk voorbijgegaan aan de wetshistorie van de Advocaten, en is het hof eveneens opzettelijk voorbijgegaan aan het overduidelijke en ontwijfelbare gegeven dat de wetgever een open normstelling voor de beperking van grondrechten heeft afgewezen.

5.3. Martens ontstellende onkunde inzake de vrijheid van meningsuiting blijkt ook uit zijn manier van beoordeling van mijn meningsuitingen. Indien, bij wijze van zuiver theoretische vooronderstelling, wordt uitgegaan van de gedachte dat art. 46 Advocatenwet een beperking van de meningsuiting zou inhouden, dan dient immers rekening te worden gehouden met de jurisprudentie van het EHRM inzake de toepassing van art. 10, tweede lid, Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: **EVRM**). Ik verwijs hierbij naar de uitspraak van 23 april 2015 inzake *Morice tegen Frankrijk* (verzoek no. 29369/10).

5.4. In de laatstbedoelde uitspraak wordt opnieuw tot uitdrukking gebracht dat ook de meningsuitingen van advocaten over het functioneren van rechters, zelfs in een nog dienende zaak, de bescherming genieten van art. 10 EVRM. Dit omdat het functioneren van rechters uiteraard een zaak is van het publiek of algemeen belang. En die bescherming gaat veel verder dan Martens klaarblijkelijk veronderstelt. "*A degree of hostility (...) and the potential seriousness of certain remarks (...)*", zo wordt in § 125 van die uitspraak gezegd, "*do not obviate the right to a high level of protection, given the existence of a matter of public interest (...)*."

5.5. Om tot een verantwoorde beoordeling van meningsuitingen te kunnen komen, moeten volgens de vaste jurisprudentie van het EHRM feitelijke oordelen worden getoetst op hun juistheid, terwijl waardeoordelen uitsluitend dan kunnen worden afgewezen indien daaraan geen feiten ten grondslag worden gelegd. In de zaak *Morice* herinnert het EHRM daar in § 126 aan, in welk verband het Hof opmerkt:

"The requirement to prove the truth of a value judgment is impossible to fulfil and infringes freedom of opinion itself, which is a fundamental part of the right secured by Article 10 (...)."

En in de zaak *Morice* gaat het EHRM diepgaand in op de feiten en is daarbij kritisch tegenover de standpunten die van de zijde van de Franse overheid zijn ingenomen.

5.6. In het voorliggende dekenbezwaar toont Martens, die zich baseert op het standpunt dat art. 46 Advocatenwet een door hem eigenmachtig in te vullen beperking van de meningsuiting inhoudt, echter op geen enkele manier aan dat mijn oordelen niet zouden berusten op feiten. Evenmin toont Martens aan dat de door mij gesteld feiten niet juist zouden zijn. Laat staan dat hij aantoont dat mijn waardeoordelen niet zouden berusten op feiten. En, dit wordt benadrukt, de bewijslast ligt wat dit betreft geheel op Martens. Want ik heb mijn oordelen steeds zorgvuldig beargumenteerd gepresenteerd. Dit in tegenstelling tot Martens, die bij voortdurende volkomen ongefundeerde beweringen doet en die zelfs opzettelijk beweringen doet die evident onverenigbaar zijn met de feiten. En omdat Martens als bestuursorgaan wenst in te grijpen in mijn grondrecht van meningsuiting, behoort hij, indien hij van mening is dat ik een onjuiste voorstelling van zaken zou hebben gegeven, ook aan te tonen dat ik verwijtbaar een onjuiste voorstelling van zaken zou hebben gegeven.

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 10

5.7. Uitsluitend door een dekenbezwaar in te dienen die op de hierboven bedoelde manier zou zijn onderbouwd, zou Martens de tuchtrechter ook in staat stellen om - uitgaande van de zuiver theoretische vooronderstelling dat de tuchtrechter daartoe bevoegd zou zijn - een gemotiveerd oordeel te geven over de door hem aangevochten meningsuitingen. Hieronder licht ik dit nader toe aan de hand van de eerste meningsuiting die hij concreet citeert onder het kopje "Dekenklacht".

6. De vereiste toetsing van de eerste door Martens veroordeelde meningsuiting

6.1. Het eerste verwijt dat Martens mij wat betreft mijn meningsuitingen maakt, is dat ik in mijn brief van 11 februari 2015 (productie 4 bij het dekenbezwaar) de conclusie heb geuit, dat het hof van discipline in de beslissing van 19 januari jongstleden zijn oordeel over mijn meningsuiting heeft gebaseerd op een ongebreideld vooroordeel. Die conclusie heb ik uitvoerig gemotiveerd, niet alleen in die brief, maar ook later in het door mij opgestelde relaas over de tuchtrechtelijke procedure die tot die beslissing heeft geleid (onderdeel van productie 9 bij het dekenbezwaar). Zodoende kunnen de door mij aangevoerde feiten voor die conclusie, volledig worden getoetst. In dat verband wijs ik op het volgende.

6.2. Door mij is gesteld dat de Hoge Raad in zijn Kernwapen-arrest de nucleaire vernietiging van steden op geen enkele manier heeft getoetst aan de onder alle omstandigheden geldende verboden om de burgerbevolking tot doelwit van de militaire aanval te maken en om indiscriminatoir geweld te gebruiken. De vraag die Martens dus gemotiveerd dient te beantwoorden, is of dat door mij gestelde feit juist is. En een gemotiveerde ontkenning houdt in dat hij dat standpunt in voorkomend geval behoort te falsificeren door heel concreet één of meer overwegingen in het Kernwapen-arrest aan te wijzen, waarin de Hoge Raad zou zijn ingegaan op die absoluut geldende verboden.

6.3. Door mij is gesteld dat de Hoge Raad willens en wetens is voorbij gegaan aan de conclusie van het Internationaal Gerechtshof dat bij gebruik van kernwapens moet zijn voldaan aan de vereisten van de beginselen en regels van het oorlogsrecht, alsook aan de conclusie dat het gebruik van die massavernietigingsmiddelen in het algemeen onrechtmatig zal zijn. De vraag die Martens dus gemotiveerd dient te beantwoorden, is of dit standpunt van mij verenigbaar is met de feiten. En bij een ontkennend antwoord dient Martens dus aan te geven waarom dit standpunt onjuist zou zijn en waarom die onjuistheid redelijkerwijs door mij had moeten worden onderkend. Daarbij dient uiteraard rekening te worden gehouden met het gegeven dat de Hoge Raad zich beriep op een onderdeel van de conclusies van het Internationaal Gerechtshof en dus kennis droeg van de *Advisory Opinion* inzake kernwapens van 8 juli 1996. Volledigheidshalve geef ik enkele citaten uit die *Advisory Opinion*:

Paragraaf 78:

"staten mogen burgers nooit tot doelwit van een aanval maken en mogen bijgevolg nooit gebruik maken van wapens die niet in staat zijn onderscheid te maken tussen civiele en militaire doelen."

Paragraaf 94:

"Het Hof zou willen opmerken dat geen van de staten die de rechtmatigheid van het gebruik van kernwapens in bepaalde omstandigheden bepleiten, met inbegrip van het

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 11

'schone' gebruik van kleinere, lichte, tactische kernwapens, heeft aangegeven wat, aangenomen dat een dergelijk beperkt gebruik haalbaar zou zijn, de precieze omstandigheden zouden zijn die zulk gebruik rechtvaardigen; noch of zulk beperkt gebruik niet de neiging zou hebben te escaleren in grootschalig gebruik van zware kernwapens."

Paragraaf 104:

"Aan het slot van dit Advies benadrukt het Hof dat zijn antwoord op de door de Algemene Vergadering gestelde vraag berust op het geheel van de rechtsgronden die hierboven (§ 20 tot 103) door het Hof zijn uiteengezet, waarbij ieder van deze gronden dient te worden gelezen in het licht van de andere. Sommige van deze gronden zijn niet van dien aard dat zij het voorwerp van formele conclusies vormen in de slotparagraaf van het Advies; niettemin behouden zij, naar de mening van het Hof, hun volle belang."

Paragraaf 105, tweede deel, onder D:

"Een bedreiging met of gebruik van kernwapens moet zowel verenigbaar zijn met de vereisten van het internationaal recht dat van toepassing is gedurende gewapend conflict, in het bijzonder de vereisten van de beginselen en regels van internationaal humanitair recht, als ook met specifieke verplichtingen op grond van verdragen en andere toezeggingen die uitdrukkelijk handelen over kernwapens."

Paragraaf 105, tweede deel, onder E:

"Uit de bovenvermelde vereisten volgt dat de bedreiging met of het gebruik van kernwapens in het algemeen in strijd zou zijn met de regels van internationaal recht die van toepassing zijn gedurende gewapend conflict, en in het bijzonder met de beginselen en regels van humanitair recht;

Echter, gezien de huidige stand van het internationaal recht en het feitenmateriaal dat het Hof ter beschikking staat, kan het Hof geen definitieve conclusie trekken met betrekking tot de vraag of de bedreiging met of het gebruik van kernwapens rechtmatig of onrechtmatig zou zijn in een extreme situatie van zelfverdediging waarin het overleven als zodanig van een staat op het spel zou staan."

6.4. Door mij is gesteld dat de opvatting van de Hoge Raad in het Kernwapen-arrest dat de nucleaire vernietiging van een stad rechtmatig kan zijn, overduidelijk en ontwijfelbaar indruist tegen de ondubbelzinnige tekst van Aanvullend Protocol I. *"Ieder weldenkend mens met een goed functioneren geweten"*, zo stelde ik, *"onderkent dan ook terstond, dat de bewering van de Hoge Raad in het Kernwapen-arrest indruist tegen de meest fundamentele regels van het internationaal humanitair recht."* De vraag die Martens gemotiveerd dient te beantwoorden, is of het juist is dat de opvatting van de Hoge Raad indruist tegen de door mij genoemde bepalingen van Aanvullend Protocol I. Bij een ontkennend antwoord moet Martens dus argumenten aanvoeren waarom het standpunt van de Hoge Raad in overeenstemming zou zijn met het onder alle omstandigheden geldende verbod om de burgerbevolking aan te vallen, een verbod dat zover gaat dat ook de represaille tegen de burgerbevolking is verboden, en met het eveneens onder alle omstandigheden geldende verbod van indiscriminatoir geweld. Voorts zou Martens aannemelijk moeten maken dat weldenkende mensen niet tot de conclusie zouden komen dat er sprake zou zijn van een evidente strijdigheid zoals hiervoor bedoeld.

6.5. Door mij is gesteld dat het uitgesloten moet worden geacht dat de leden van het hof van discipline niet zouden hebben onderkend dat er sprake is van een evidente tegenstelling tussen

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 12

de opvatting van de Hoge Raad en de bepalingen van Aanvullend Protocol I. Dit gelet op hun opleidingsniveau en de werkzaamheden die zij dagelijks verrichten. Indien Martens dit zou willen ontkennen, zou hij dus beargumenteerd aannemelijk moeten maken dat universitair geschoolde en hoog gekwalificeerde juristen, de evidente tegenstelling tussen enerzijds het standpunt van de Hoge Raad dat nucleaire massamoord op leden van de burgerbevolking rechtmatig kan zijn, en anderzijds het absolute verbod van Aanvullend Protocol I om de burgerbevolking met militaire middelen aan te vallen (dat als misdrijf is gesanctioneerd in de Wet internationale misdrijven), in redelijkheid zou kunnen zijn ontgaan. En dit laatste dan onder de omstandigheid dat zij door middel van de voorgelegde stukken, bij herhaling op die tegenstrijdigheid zijn geattendeerd.

6.6. Door mij is gesteld dat de gewraakte rechter van de rechtbank Oost-Brabant, door de opvatting van de Hoge Raad te volgen zoals die met name in het Kernwapen-arrest tot uitdrukking is gebracht, niet volgens de wet heeft recht gedaan. Indien Martens de juistheid van dit feitelijke gegeven zou willen ontkennen, dient hij aan te tonen dat de opvatting van de Hoge Raad in overeenstemming is met de Wet internationale misdrijven, alsook dat in het Kernwapen-arrest gemotiveerd is ingegaan op de normen van het oorlogsrecht die in de pleitnota van 4 april 2011 (gevoegd als **bijlage 1**) zijn genoemd en dat door de Hoge Raad op basis van die gemotiveerde bespreking is geconcludeerd.

6.7. Door mij is gesteld dat het hof van discipline het verwijt dat ik de gewraakte rechter had gemaakt, dat zij niet op basis van de wet heeft recht gedaan, welk verwijt was gebaseerd op een zorgvuldige bespreking van de jurisprudentie van de Hoge Raad betreffende de rechtsvraag inzake de rechtmatigheid van het gebruik van kernwapens en van de voorbereidingen daartoe, *"zonder enig onderzoek en zonder enige argumentatie, dus zonder enige redelijke grond kwalificeert als 'drieste aanklacht'."* Indien Martens de juistheid van dit standpunt zou willen ontkennen, zou hij moeten aantonen dat door mij geen zorgvuldige uiteenzetting is gegeven in mijn pleitnota van 4 april 2011 omtrent het oorlogsrecht, omtrent de uitwerking van kernwapens, alsmede omtrent de immoraliteit en onwettigheid van de opvattingen van de Hoge Raad. Voorts zou hij moeten aantonen dat het hof van discipline in de beslissing van 19 januari jongstleden wel degelijk zou hebben vastgesteld welke argumentatie ik heb aangevoerd, en dat het hof vervolgens wel degelijk een beargumenteerd standpunt zou hebben ingenomen ten aanzien van die argumentatie en de conclusies die ik daarop heb gebaseerd.

6.8. Door mij is gesteld dat het hof van discipline willens en wetens is voorbijgegaan aan de feiten betreffende de handelwijze van de door mij bekritiseerde rechters van de rechtbank Oost-Brabant. Dit behoudens de vaststelling in punt 5.21 van de beslissing van 19 januari jongstleden dat zij in de wrakingsbeschikking van 31 januari 2013 inderdaad niet met zoveel woorden zijn ingegaan op de gestelde wrakingsgrond, dat de gewraakte rechter opzettelijk heeft geweigerd om overeenkomstig de wet recht te spreken. Het hof van discipline stelt uitsluitend:

"Kennelijk en niet onbegrijpelijk heeft de wrakingskamer in die wrakingsgrond niet méér gelezen dan het in de vorm van een drieste aanklacht gegoten verwijt aan de gewraakte rechter dat zij in vergelijkbare zaken de wetsinterpretatie van de Hoge Raad heeft gevolgd in plaats van die van verweerder. Het wekt geen verbazing dat de wrakingskamer naast het verder door haar overwogene op dat verwijt niet meer is ingegaan."

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 13

6.9. Bij deze geciteerde overwegingen van het hof van discipline kunnen de volgende kanttekeningen worden geplaatst.

- a. Er wordt door het hof opzettelijk ingegaan tegen de rechtsplicht van rechters om een gemotiveerde beslissing te nemen op een aan de orde zijnde rechtsvraag.
- b. Het hof baseert zich op een vooronderstelling omtrent de gedachtegang van de betrokken wrakingskamer, waarvoor in de wrakingsbeschikking van 31 januari 2013 geen enkele aanwijzing valt te vinden.
- c. Het hof stelt, zonder enige inhoudelijke argumentatie die inzicht biedt in de gedachtegang van het hof, dat een en ander niet onbegrijpelijk zou zijn omdat er sprake zou zijn van een "*drieste aanklacht*".
- d. Het hof gaat met zijn kwalificatie "*drieste aanklacht*" opzettelijk voorbij aan de uitvoerige uiteenzetting inzake het oorlogsrecht en de jurisprudentie betreffende kernwapens in mijn pleitnota van 4 april 2011, zonder op welk punt dan ook beargumenteerd duidelijk te maken waarom die uiteenzetting onjuist zou zijn.
- e. Het hof gaat opzettelijk in tegen de overduidelijke en ontwijfelbare strijdigheid van het Kernwapen-arrest met bepalingen van het Aanvullend Protocol I, en plaatst zodoende op zijn beurt het Kernwapen-arrest boven de Wet internationale misdrijven en de verdragen waarnaar die wet verwijst.
- f. Het hof poneert de aperte onwaarheid dat de Hoge Raad, in welk arrest dan ook, zou zijn ingegaan op de kwestie van de rechtmatigheid van het gebruik van kernwapens op basis van een inzichtelijke en beargumenteerde toetsing van dat geweldsgebruik aan de bepalingen van thans de Wet internationale misdrijven en de verdragen waarnaar die wet verwijst, en dat de Hoge Raad in dat kader een interpretatie van het oorlogsrecht zou hebben gegeven.

6.10. Gelet op het de hierboven gestelde kanttekeningen dient te worden geconcludeerd dat het onderhavige standpunt van het hof van discipline in objectieve zin zodanig onbegrijpelijk, alsook onverenigbaar met de onloochenbare feiten en de dwingendrechtelijke regels van het oorlogsrecht is, dat dat standpunt niet anders kan worden verklaard dan dat het voortvloeit uit vooringenomenheid. En gelet op het gegeven dat het hof van discipline met dat standpunt impliciet de evidente en onloochenbare strijdigheid van het Kernwapen-arrest met het oorlogsrecht ontkent, is het alleszins gerechtvaardigd om te stellen, dat het standpunt (er is geen enkele reden om te spreken over "oordeel", gezien het ontbreken van welke redelijke argumentatie dan ook) van het hof van discipline inzake mijn waardeoordeel omtrent het functioneren van de betrokken rechters van de rechtbank Oost-Brabant, is gebaseerd op een ongebreideld vooroordeel.

6.11. Indien Martens de juistheid van de voorgaande conclusie zou willen ontkennen, zal hij dus aannemelijk moeten maken dat mijn argumentatie niet in overeenstemming is met de feiten, de logica en het recht. Martens heeft in zijn dekenbezwaar evenwel op geen enkel hierboven genoemd punt enige argumentatie aangevoerd, zodat de conclusie dient te zijn dat hij mijn onderhavige meningsuiting betreffende de beslissing van 19 januari jongstleden, volkomen ongefundeerd als grensoverschrijdend aanmerkt. Zodoende schendt Martens op flagrante wijze art. 10, tweede lid, EVRM, door als bestuursorgaan aan te sturen op een negatieve sanctionering van mijn onderhavige meningsuiting. En dit geldt dus niet alleen ten aanzien van de hier besproken meningsuiting, maar ten aanzien van alle meningsuitingen die Martens als grensoverschrijdend heeft aangemerkt.

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 14

7. Het huisrecht

7.1. Het totaal gemis aan integriteit van Martens blijkt voorts uit het gegeven dat hij zijn dekenbezwaar tevens baseert op de klacht, dat ik hem geen toegang verschaf tot mijn "kantoor-ruimte". Willens en wetens geeft Martens hierbij een onjuiste voorstelling van zaken. Uit zijn brief van 4 februari 2015 (productie 3 bij het dekenbezwaar) blijkt dat hij weet dat ik kantoor houd aan huis. Ik weigerde, en weiger nog steeds, hem toegang te verlenen tot mijn woning. Dat weet Martens dus drommels goed, en dat heb ik hem ook geschreven in mijn brief van 11 februari 2015 (productie 4 bij het dekenbezwaar). Maar Martens, oneerlijk als hij is, doet in zijn dekenbezwaar alsof er geen verschil bestaat tussen "kantoorruimte" en "woning".

7.2. Martens doet alsof er geen verschil bestaat, hoewel art. 12 Grondwet de woning uitdrukkelijk een beschermde status geeft en art. 5:15 Awb de bevoegdheid van een toezichthouder, zoals een plaatselijk deken, om elke plaats te betreden uitdrukkelijk beperkt in die zin, dat een woning niet kan worden betreden zonder de toestemming van de bewoner. Met dit laatste heeft de wetgever zeer bewust een beperking aangebracht op de bevoegdheden van toezichthouders, afhankelijk van de wil van de bewoner van een woning. Die wil van de bewoner wordt dus door de wetgever gerespecteerd. Maar klaarblijkelijk heeft Martens daar geen enkele boodschap aan, en poogt hij door middel van de indiening van een dekenbezwaar af te dwingen dat ik hem toestemming zal geven om mijn woning te betreden. Martens heeft overduidelijk en onbetwistbaar maling aan de Grondwet, de Awb en het legaliteitsbeginsel van het bestuursrecht.

7.3. Volledigheidshalve merk ik met betrekking tot het huisrecht nog het volgende op. Ingevolge de Advocatenwet ben ik wettelijk gedwongen om mij te onderwerpen aan het toezicht van de plaatselijke deken van de orde van advocaten. Daar zal ik dus aan voldoen. Maar ik heb met dat toezicht niets anders dan zeer slechte ervaringen, gezien het onthutsend gebrek aan kennis en inzicht betreffende de vrijheid van meningsuiting, de onwil om zich aan de wet te houden, de onwil om behoorlijk te motiveren, alsook de grote onzorgvuldigheid waarmee wordt gehandeld. Er is voor mij dan ook geen enkele reden om vrijwillig mee te werken aan een uitbreiding van dat vergaand onbehoorlijk toezicht, zodat dat toezicht zou reiken tot in mijn woning. En ik ben uitsluitend bereid om toezichthouders in mijn woning te ontvangen die getoond hebben te beschikken over de door mij gewenste integriteit en kritisch vermogen.

8. De stelselmatige oneerlijkheid van Martens

8.1. Niet alleen uit zijn benaderingswijze van het huisrecht blijkt de oneerlijkheid van Martens. Deze treedt in zijn dekenbezwaar op diverse manieren aan het licht. Ik wijs hierbij in de eerste plaats op het feit dat Martens op (de ongenummerde) blz. 2 van zijn dekenbezwaar stelt, dat ik zijn "*aanbod om een ander lid van de Raad van de Orde te sturen*" zou hebben afgeslagen. In punt 15 van mijn brief van 11 februari 2015 (productie 4 bij het dekenbezwaar) heb ik Martens er al op gewezen dat hij daarmee een onjuiste voorstelling van zaken geeft. Ik heb toen niet meer gezegd dan dat er mijnerzijds geen enkele behoefte was aan een gesprek over de schorsing. En in dat punt van die brief heb ik ook geconcretiseerd dat ik in alle opzichten aan de schorsingsvoorwaarden voldeed. Dit belet Martens evenwel niet om zijn onjuiste voorstelling van zaken te herhalen.

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 15

8.2. In de tweede plaats suggereert Martens in het dekenbezwaar dat ik hem volkomen ten onrechte zou betichten van lasterlijke beweringen. Ik wijs evenwel op punt 1 van mijn brief van 11 februari 2015. De lasterlijke verklaringen van Martens tegenover een ANP-verslaggever blijken uit een ANP-bericht van vrijdag 9 mei 2013, waarvan ik een afschrift heb bijgevoegd (**bijlage 2**). Ter zitting van de raad van discipline van 12 mei 2014 heeft Martens erkend dat hij die uitlatingen tegenover de verslaggever had gedaan, met dien verstande dat hij zich niet kon herinneren ook over vloeken te hebben gesproken. Martens heeft evenwel nooit een klacht ontvangen over mijn wijze van optreden in de rechtszaal, en evenmin heeft ooit een cliënt een klacht tegen mij ingediend. Hij heeft zijn hele visie over mijn optreden in de rechtszaal gebaseerd op de zitting van de raad van discipline van 17 maart 2014, waarop ik inderdaad mijn volkomen gerechtvaardigde verontwaardiging heb getoond over de ostentatief onwettige reactie van de voorzitter van de behandelende kamer op mijn mondelinge wrakingsverzoek betreffende die hele kamer. Zoals hierboven in § 2.6 reeds is aangegeven, ging de voorzitter toen niet over tot een schorsing van de zitting en besliste de behandelende kamer zelf over het wrakingsverzoek. Dit in strijd met het beginsel dat een rechter nooit rechter kan zijn in eigen zaak en met de dwingende bepalingen van de art. 513, vijfde lid, en 515, eerste lid, Wetboek van Strafvordering.

8.3. In de derde plaats valt Martens op (de ongenummerde) blz. 2 van het dekenbezwaar er over dat ik spreek over zijn geringe waarheidsliefde. De feiten spreken evenwel voor zichzelf. De geringe waarheidsliefde was niet alleen gebleken uit zijn hierboven bedoelde lasterlijke verklaringen tegenover de ANP-verslaggever, maar ook uit zijn verzoek aan de raad van discipline van 11 april 2014 om mij onmiddellijk te schorsen als advocaat (gevoegd als **bijlage 3**). Daarin beweerde Martens in strijd met de waarheid, dat hij in het proces-verbaal zitting van 17 maart 2014 had laten opnemen dat *"mr. Stelling zich op dreigende wijze en met opgeheven vinger uitliet tegen de voorzitter van de Raad van Discipline en de overige leden"*. Dat proces-verbaal (gevoegd als **bijlage 4**) spreekt in het geheel niet van enige dreiging en vermeldt als verklaring van Martens: *"dat verweerder op luide toon de raad toespreekt, meermalen met de vinger wijst naar de voorzitter van de raad, op gebiedende en luide toon spreekt tegen de voorzitter en de voorzitter ervan beticht dat zij op misdadige wijze zich schuldig heeft gemaakt aan een strafbaar feit ex artikel 225 lid 2 Wetboek van Strafrecht en daarbij de Raad vergelijkt met de inquisitie."*

8.4. Eveneens beweerde Martens in het vorenbedoelde verzoek tot onmiddellijke schorsing, willens en wetens in strijd met de waarheid, dat ik mij *"opzettelijk stelselmatig aan het toezicht dat op [mij] dient te worden uitgeoefend"* zou onttrekken, en dat ik liet *"blijken geen enkele vorm van toezicht op [mijn] functioneren als advocaat te erkennen noch te willen ondergaan"*. Ik heb daarentegen altijd de gegevens aangeleverd die binnen het kader van de wet aan mij kunnen worden gevraagd, en Martens wist dan ook dat hij geen enkel geval kon aantonen waarin ik mij zou hebben onttrokken aan het wettelijk toezicht. Ik heb mij uitsluitend verzet tegen de onwettige inbreuk die door Martens werd gemaakt op het grondrecht van meningsuiting, toen hij bij brief van 18 maart 2013 (onderdeel van productie 10 bij het dekenbezwaar) verantwoording van mij wenste omtrent mijn meningsuiting. En ook dat verzet heb ik nog op zodanige wijze vorm gegeven, dat daaruit bleek dat ik mij bewust was van de toezichthoudende rol van de deken en dat ik mij geenszins aan zijn toezicht zou willen onttrekken. Indien ik dit laatste zou hebben gewild, dan zou ik immers niet prompt en zorgvuldig op de brieven van Martens hebben gereageerd, zoals ik tot op heden telkens heb gedaan. Martens werd naar aanleiding van zijn brief van 18 maart 2013 door mij dan ook volledig geïnformeerd omtrent de feiten. Dit gebeurde door de

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 16

toezending bij mijn brief van 26 maart 2013 (onderdeel van productie 10 bij het dekenbezwaar) van de relevante schriftelijke bescheiden. Ik heb uitsluitend geweigerd om te voldoen aan de onwettige eis verantwoording af te leggen over mijn meningsuiting aan de deken als bestuursorgaan.

8.5. Ook overigens deed Martens in het verzoek tot onmiddellijke schorsing zeer stellige beweringen die op geen enkel concreet feit waren gebaseerd. Ik verwijs korthedshalve naar mijn verweerschrift van 25 april 2014 (gevoegd als **bijlage 5**), met name de hoofdstukken 4 en 5 van de nadere toelichting.

8.6. Zijn geringe waarheidsliefde bevestigde Martens in zijn pleitnotitie van 12 mei 2014 (gevoegd als **bijlage 6**). Zonder uitpuddend te zijn, wijs ik hierbij op het volgende.

- a. Op (de ongenummerde) blz. 5 betitelde Martens mijn pleitnota van 4 april 2011 (bijlage 1) als "*een politiek betoog*". Dit terwijl daarin geen enkele politieke argumentatie valt aan te wijzen, en er uitsluitend een op strikt juridische argumenten betoog wordt gehouden.
- b. Op (de ongenummerde) blz. 8 stelde Martens dat mijn brief van 1 februari 2013 aan de president van de rechtbank Oost-Brabant (productie 10 bij het dekenbezwaar) "*niet meer of anders (is) dan een scheldpartij*" die geen argumentatie zou bevatten. Hoe ver dit laatste bezijden de waarheid is, blijkt terstond bij lezing van die brief. Daarin wordt onder meer gezegd:

"Dat totaal gemis aan integriteit bij de betrokken rechterlijke ambtenaren blijkt ook uit het feit dat de meest belangrijke reden voor het verzoek tot wraking van mevrouw mr. E.C.P.M. Valckx, te weten dat zij opzettelijk heeft geweigerd om te voldoen aan haar rechtsplicht om overeenkomstig de wet recht te spreken, opzettelijk hebben verdoezeld en daarop niet zijn ingegaan."

Dit kan toch moeilijk anders worden gelezen dan als een argumentatie. Een argumentatie waarvan de juistheid overigens ook in zoverre is erkend in de beslissing van het hof van discipline van 19 januari jongstleden, dat het hof eveneens stelt dat de wrakingskamer niet is ingegaan op die wrakingsgrond.

- c. Op (de ongenummerde) blz. 9 liet Martens stelselmatig relevante informatie weg. Zo stelt hij:
"Mr. Stelling reageerde op een hoogst merkwaardige manier. Hij weigerde te komen. Hij verlangde van mij om hem uit te leggen waar mijn bevoegdheid om hem aan te spreken op gebaseerd was."

Weggelaten werd door Martens dat ik in mijn brief van 26 maart 2013 (onderdeel van productie 10 bij het dekenbezwaar) uitvoerig en zorgvuldig had beargumenteerd "*dat ik voor [zijn] optreden als bestuursorgaan inzake mijn meningsuiting geen enkele rechtsbasis zie*". Weggelaten werd ook dat Martens vervolgens, bij brief van 4 april 2013 waarin op geen enkele manier werd ingegaan op mijn juridische bezwaren tegen zijn inmenging in mijn meningsuiting, mij botweg opnieuw opriep om mij te komen verantwoorden voor mijn meningsuiting. Weggelaten werd voorts dat ik daarop, in mijn beargumenteerde brief van 8 april 2013, heb aangegeven dat ik uitsluitend dan het gesprek met Martens over mijn meningsuiting zou aangaan, indien hij mijn argumentatie zou hebben weten te falsificeren. Weggelaten werd verder dat daarop weer een schofferende brief van Martens kwam, van de datum 16 april 2013. Uit die brief sprak een grote minachting voor de rechten van burgers. Martens stelde daarin op misleidende wijze, aangezien het niet ging om zijn bevoegdheden om klachten te onderzoeken, maar om zijn vermeende bevoegdheid om inbreuk te maken op de vrijheid van meningsuiting, "*niet bereid [te zijn] een wetenschappelijke verhandeling op te stellen omtrent mijn bevoegdheid*

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 17

klachten te onderzoeken". Weggelaten werd ten slotte dat ik eerst na de schofferende reacties van Martens, bij brief van 17 april 2013, heb gesteld dat ik geen gevolg zou geven aan zijn oproep voor een verantwoordingsgesprek. De conclusie dient wat dit betreft dan ook te zijn dat Martens in zijn pleitnotitie van 12 mei 2014 op malicieuze manier de vermoorde onschuld speelde. Hem trof geen enkele blaam, zo pretendeerde hij. Hij zou als bestuursorgaan niet vergaand onbehoorlijk hebben gehandeld tegenover een burger die advocaat is. Die burger reageerde, althans volgens Martens, merkwaardig door van het bestuursorgaan zo maar, zonder enige redelijke grond, te verlangen dat deze zijn bevoegdheid zou aantonen.

- d. Op (de ongenummerde) blz. 11 deed Martens het voorkomen alsof ik zomaar met enige nadruk was gaan spreken (door Martens ter zitting als "op luide toon spreken" aangeduid, in het proces-verbaal zitting op malicieuze wijze als "schreeuwen" betiteld, en vervolgens ook door Martens achteraf opeens als "schreeuwen" of "tieren" aangeduid). Alsof de voorzitter van de behandelende kamer van de raad van discipline door haar ostentatieve schending van dwingendrechtelijke bepalingen, die de justitiabele het instrument verschaffen om te voorkomen dat vooringenomen rechters zijn zaak behandelen, geen aanleiding had gegeven voor een verontwaardigde reactie. Die rechtsverkrachting door de voorzitter van de behandelende kamer van de raad van discipline werd door Martens opzettelijk verzwegen.
- e. Op (de ongenummerde) blz. 12 stelde Martens dat ik heb gezegd dat ik mij niet onderwerp aan de raad van discipline. Op malicieuze wijze veralgemeniseerde hij hier een uitspraak die in een zeer uitzonderlijke situatie werd gedaan, namelijk tegenover een behandelende kamer van de raad die op ostentatieve wijze inbreuk maakte op mijn wrakingsrecht en het fundamenteel beginsel van *due process* dat een rechter niet kan rechtspreken in een eigen zaak, welke kamer in een eerdere zitting reeds het motiveringsbeginsel had geschonden, en die vervolgens bovendien het misdrijf van art. 225, tweede lid, Wetboek van Strafrecht tegenover mij had gepleegd.
- f. Eveneens op blz. 12 stelde Martens, volledig in strijd met de waarheid, dat ik het advocatentucht recht niet zou accepteren. Hij ging daarmee op malicieuze wijze voorbij aan het onloochenbare gegeven dat ik telkenmale terstond op zijn brieven had gereageerd, dat ik terstond aan de raad van discipline (bij brief van 30 augustus 2013; gevoegd als **bijlage 7**) had laten weten dat het dekenbezwaar van 15 augustus 2013 kennelijk niet-ontvankelijk zou moeten worden verklaard, dat ik verweer had gevoerd (gevoegd als **bijlage 8**), en dat ik telkenmale ter zitting van de raad van discipline was verschenen. Volledigheidshalve merk ik hierbij nog op dat er uiteraard onderscheid bestaat tussen enerzijds het aanvaarden van het advocatentucht recht, en anderzijds het op grond van de feiten of het recht betwisten van de juistheid van een bepaalde tuchtrechtelijke beslissing.

8.7. Gelet op het voorgaande meen ik dat mijn waardeoordeel omtrent Martens, dat hij door en door corrupt is, voldoende wordt gesteund door de feiten. Het staat hem uiteraard vrij om dat waardeoordeel als krenkend, choquerend of verontrustend aan te merken, maar een dergelijke kwalificatie ontnemt aan mijn meningsuiting niet de grondwettelijke en verdragsrechtelijke bescherming van de vrijheid van meningsuiting. Temeer niet nu mijn onderhavige meningsuiting betrekking heeft op een functionaris die de publieke functie vervult van deken van een plaatselijke orde van advocaten, en die beschikt over machtsmiddelen om gedragingen te beïnvloeden van burgers die advocaat zijn. Het is dan ook volstrekt duidelijk dat er een publiek belang is bij de eerlijke en zorgvuldige uitoefening van die publieke functie, en bij meningsuitingen over de

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 18

vraag of de betrokken functionaris zijn functie op de vereiste eerlijke en zorgvuldige manier vervult.

8.8. In zijn dekenbezwaar bevestigt Martens overigens onverkort dat hij niet beschikt over de vereiste integriteit om de publieke functie van deken van de plaatselijke orde van advocaten te vervullen. Zo stelt hij op (de ongenummerde) blz. 3 van het dekenbezwaar dat ik *"in eerste instantie de bevoegdheid van mr. Hendrickx om namens mij stukken op te vragen in twijfel (trok)"*. Opnieuw geeft Martens een onjuiste voorstelling van zaken. De brief die mevrouw Hendrickx mij op 22 mei 2015 toezond, was niet namens hem geschreven. Mevrouw Hendrickx had immers op geen enkele manier in de ondertekening daarvan doen uitkomen dat zij op grond van een mandaat handelde. Nadat mevrouw Hendrickx mij opnieuw een brief had geschreven waarin op duidelijke manier tot uitdrukking was gebracht dat deze op grond van een mandatering namens de deken was gestuurd, heb ik daarop gereageerd als zijnde afkomstig van het in beginsel bevoegde bestuursorgaan.

8.9. Verder stelt Martens op (de ongenummerde) blz. 4 van het dekenbezwaar opnieuw dat ik mij *"tracht te onttrekken aan dekenaal toezicht waaraan hij als advocaat is onderworpen"*. Zoals hierboven in § 8.4 reeds is aangegeven, voldoe ik altijd aan de verzoeken om informatie die binnen het kader van de wet van mij kan worden gevraagd. Martens geeft dus opnieuw willens en wetens een onjuiste voorstelling van zaken. Waar ik mij tegen verzet, is zijn poging om mij te onderwerpen aan zijn machtsmisbruik inzake een ongrondwettige toetsing van meningsuitingen. En zolang mijn argumentatie inzake de vrijheid van meningsuiting niet is gefalsificeerd, en zoals hierboven is aangegeven hebben het hof van discipline en het gerechtshof Den Haag dat geenszins gedaan, is er geen enkele reden om niet vast te houden aan de opvatting dat de Grondwet voor iedere beperking van de meningsuiting als zodanig, een formeel wettelijke bepaling vereist waarin de wetgever zelf een voldoende kenbaar en voorzienbaar geformuleerde beperking heeft neergelegd.

9. De gedragsregels 1, 31 en 37

9.1. Martens stelt op (de ongenummerde) blz. 9 van zijn dekenbezwaar, dat door mijn uitlatingen door mij *"andermaal het vertrouwen in het beroep van advocaat en de beroepsuitoefening [is] geschaad"*. Daarom zou ik gedragsregel 1 hebben geschonden. Deze argumentatie faalt, aangezien deze is gebaseerd op een oordeel omtrent mijn meningsuitingen, waartoe Martens als deken geen enkele bevoegdheid heeft. De gestelde schending van gedragsregel 1 vormt dan ook een inbreuk op de vrijheid van meningsuiting.

9.2. Ook indien Martens wel als deken bevoegd zou zijn om te oordelen over meningsuitingen, dient de bewering van Martens dat door mijn uitlatingen het vertrouwen in de advocatuur zou zijn geschaad, te worden verworpen. Dit omdat Martens niet meer dan een loze bewering doet, die in het geheel niet is onderbouwd. Hij draagt immers in het geheel geen gegevens aan waaruit zou kunnen blijken:

- a. langs welke weg hij heeft vastgesteld dat er mensen zijn die vertrouwen in de advocatuur zouden hebben verloren naar aanleiding van mijn meningsuitingen;
- b. welke vragen, indien deze aan mensen zijn voorgelegd, zijn gesteld om op objectieve wijze vast

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 19

te stellen dat er sprake zou zijn van verlies aan vertrouwen in de advocatuur;

- c. welke groep tot uitdrukking heeft gebracht dat zij minder vertrouwen in de advocatuur zou hebben gekregen door mijn uitspraken;
- d. welke groep tot uitdrukking heeft gebracht dat zij meer vertrouwen zou hebben gekregen in de advocatuur door mijn uitspraken (ik teken hierbij aan dat ik regelmatig wordt benaderd door mensen die ieder vertrouwen in de advocatuur hebben verloren, maar juist hun hoop op mij vestigen);
- e. tot welk deel van de samenleving de onderscheiden groepen behoren;
- f. in hoeverre de onderscheiden groepen representatief zijn voor de Nederlandse samenleving in totaliteit.

Zolang Martens geen door feitelijke gegevens onderbouwd inzicht kan geven dat er sprake zou zijn van verlies van vertrouwen in de advocatuur, moet zijn bewering dat dat vertrouwen zou zijn geschaad, als totaal ongefundeerd worden afgewezen.

9.3. Het overeenkomstige geldt ten aanzien van de bewering van Martens dat het vertrouwen in mijn eigen beroepsuitoefening zou zijn geschaad. Martens heeft geen enkel feitelijk gegeven aangedragen waaruit dat zou blijken. Dit terwijl mijn praktische ervaring is dat ik juist wordt benaderd door mensen die zeer teleurgesteld zijn in de advocaten waarmee zij te maken hebben gehad, en die hopen dat ik bereid zal zijn om hen rechtsbijstand te verlenen. Bovendien heeft Martens kunnen ervaren dat mijn cliënten juist grote waardering hebben voor de wijze waarop ik hen rechtsbijstand verleen. Dit naar aanleiding van zijn poging van 11 april 2014 (bijlage 3) om mij onmiddellijk te doen schorsen als advocaat. Dus ook wat dit aspect van gedragsregel 1 betreft, zou Martens zijn totaal ongefundeerde bewering moeten onderbouwen op basis van feitelijke gegevens zoals in de vorige paragraaf bedoeld. Zolang Martens dat niet heeft gedaan, moet zijn bewering dat het vertrouwen in mijn beroepsuitoefening zou zijn geschaad, als totaal ongefundeerd worden afgewezen.

9.4. Wat betreft de gestelde schending van gedragsregel 31 kan ik kort zijn. Die gedragsregel is ongrondwettig en een bestuursorgaan handelt in strijd met de Grondwet indien hij een burger wil beperken in zijn meningsuiting op basis van een gedragsregel die geen enkele wettelijke status heeft. Ook tuchtrechters zijn niet bevoegd om op basis van een regel die niet door de wetgever in een formeel wettelijke bepaling is neergelegd, de meningsuiting van een advocaat te beoordelen en te sanctioneren. Het standpunt van Martens als bestuursorgaan dat ik met mijn uitingen gedragsregel 31 zou hebben geschonden, vormt dan ook een aantasting van de vrijheid van meningsuiting.

9.5. Wat betreft de door Martens gestelde schending van gedragsregel 37 met betrekking tot de toegang tot de, door hem op malicieuze wijze als zodanig aangeduide "kantoorruimte", merk ik op dat die regel inhoudt dat een advocaat de informatie dient te verstrekken die verband houdt met een mogelijk tuchtrechtelijk onderzoek of een aan de deken opgedragen controle. Dit betekent dat mijn weigering om Martens in mijn woning te ontvangen geen enkel verband houdt met gedragsregel 37. In zoverre is die klacht zonder meer ongefundeerd.

9.6. Voor zover gedragsregel 37 ruimer zou moeten worden uitgelegd, in die zin dat een advocaat medewerking behoort te verlenen aan een onderzoek van de deken, merk ik op dat die regel niet met zich kan brengen dat aan onwettige onderzoekseisen van de deken medewerking

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 20

zou moeten worden verleend. In het voorliggende geval stelt de deken de onwettige eis dat hem toegang moet worden verleend tot mijn woning, hoewel ik mijn toestemming daartoe niet geef. Uiteraard kan een gedragsregel het grondwettelijk en wettelijk gewaarborgde huisrecht niet opzij zetten. De gestelde schending van gedragsregel 37 kan dan ook niet worden gebaseerd op mijn weigering Martens toestemming te verlenen om mijn woning te betreden.

9.7. Wat betreft de door Martens gestelde schending van gedragsregel 37 met betrekking tot mijn weigering om hem gegevens te verschaffen inzake een aangifte van belediging, geldt het overeenkomstige. Een plaatselijke deken heeft geen enkele bevoegdheid inzake de beslissing om al dan niet tot strafrechtelijke vervolging over te gaan, dan wel de vraag of al dan niet een misdrijf is gepleegd. Voor de deken geldt het beginsel dat niemand voor schuldig wordt gehouden, zolang de strafrechter niet heeft uitgesproken dat de betrokkene een misdrijf heeft gepleegd. Dit betekent dat de deken zijn bevoegdheid overschrijdt door te verlangen dat een advocaat hem stukken inzake een aangifte toezendt. De weigering dat te doen kan derhalve niet worden aangemerkt als schending van gedragsregel 37.

10. Conclusies

10.1. Martens is niet bevoegd om als bestuursorgaan te oordelen over meningsuitingen van burgers die advocaat zijn, terwijl de raad van discipline ter zake evenmin bevoegd is, aangezien de wetgever geen voor advocaten geldende beperking van de meningsuiting heeft neergelegd in een formeel wettelijke bepaling die voldoende kenbaar en voorzienbaar is geformuleerd. Het voorliggende dekenbezwaar is wat dit betreft dan ook kennelijk niet-ontvankelijk, terwijl de raad kennelijk onbevoegd is.

10.2. Indien bij wijze van hypothese wordt uitgegaan van de tuchtrechtelijke bevoegdheid om te oordelen over meningsuitingen, moet in de eerste plaats worden geconcludeerd dat Martens als bestuursorgaan geen rekening heeft gehouden met de overige relevante wetgeving en zich heeft begeven op het terrein dat de wetgever heeft toebedeeld aan het openbaar ministerie, onderscheidenlijk de strafrechter. Hij deed dat door van mijn stukken op te eisen die betrekking hebben op de aangifte van een strafbaar feit. Martens eiste deze stukken op teneinde zelf te beoordelen of het strafbare feit was gepleegd. Daarmee eigende Martens zich een bevoegdheid toe die hij niet heeft. In zoverre is het dekenbezwaar kennelijk niet-ontvankelijk.

10.3. Uitgaande van de hypothetische tuchtrechtelijke bevoegdheid om te oordelen over meningsuitingen, moet in de tweede plaats worden geconcludeerd dat Martens het grensoverschrijdend karakter van de onderscheiden meningsuitingen niet heeft vastgesteld op basis van een zorgvuldig onderzoek naar de feiten en een beargumenteerde beoordeling van de meningsuitingen in het licht van de vastgestelde feiten. Zijn dekenbezwaar is zodoende volkomen ongefundeerd en derhalve kennelijk ongegrond.

10.4. Martens is niet bevoegd om als toezichthouder te eisen dat hem toegang wordt verleend tot de woning waarvan de bewoner hem de toegang weigert. Het dekenbezwaar is wat dit punt betreft kennelijk niet-ontvankelijk.

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Griffier van de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
9 juli 2015, kenmerk MS/15.006/01

blz. 21

10.5 De slotconclusie is dat het door Martens ingediende dekenbezwaar hoe dan ook niet voor behandeling in aanmerking behoort te worden gebracht.

M.J.F. Stelling

Bijlagen:

1. Mijn pleitnota van 4 april 2011
2. ANP-bericht van vrijdag 9 mei 2013
3. Verzoek van Martens van 11 april 2014 om mijn onmiddellijke schorsing
4. Proces-verbaal zitting van de raad van discipline van 17 maart 2014
5. Mijn verweerschrift van 25 april 2014 inzake verzoek om onmiddellijke schorsing
6. Pleitnotities van Martens van 12 mei 2014 inzake verzoek om onmiddellijke schorsing
7. Mijn brief van 30 augustus 2013 aan de raad van discipline
8. Mijn brief van 25 oktober 2013 aan de raad van discipline